

60 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

JO NESBO ΜΑΧΑΙΡΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ ΓΛΥΝΙΑΔΑΚΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Μαχαίρι

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2019

Πρώτη έκδοση στην παρούσα μορφή Νοέμβριος 2024

Τίτλος πρωτοτύπου Jo Nesbø, *Κνίν*, H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo 2019

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμίων Κατερίνα Λελούδη,

Ειρήνη Χριστοπούλου

©2019, Jo Nesbø

©2019, 2024, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4211-6

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84211

Κ.Ε.Π. 6238, κ.π. 20699

Κατόπιν συμφωνίας με το Salomonsson Agency.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

• Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

• Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Jo Nesbo

Μαχαίρι

Μετάφραση από τα νορβηγικά
Κρυστάλλη Γλυνιαδάκη

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ένα κουρελιασμένο φόρεμα κρεμόταν απ' το σαπισμένο κλαδί ενός πεύκου. Στον ηλικιωμένο άνδρα θύμιζε κάποιο τραγούδι από τα παιδικά του χρόνια, που μιλούσε για ένα φόρεμα απλωμένο να στεγνώσει. Μόνο που τούτο εδώ δεν κυμάτιζε με τον νοτιά, όπως έλεγε το τραγούδι, αλλά με το παγωμένο νερό ενός ποταμού όπου έλιωνε το χιόνι. Ήταν εντελώς σιωπηλά εκεί, στον πάτο του ποταμού, και παρόλο που η ώρα ήταν πέντε το απόγευμα, Μάρτης μήνας, και ο ουρανός ανέφελος πάνω από την επιφάνεια του νερού, σύμφωνα με τις μετεωρολογικές προβλέψεις, το φως του ήλιου δεν πολυέφτανε εκεί κάτω, καθώς έπρεπε να διαπεράσει ένα στρώμα πάγου και τέσσερα μέτρα νερό. Κλαδί και φόρεμα έπλεαν μέσα σ' ένα παράξενο πρασινωπό μισοσκόταδο. Το φόρεμα ήταν καλοκαιρινό, το είχε καταλάβει αμέσως, κι είχε πουά, που τώρα έμοιαζαν γαλάζια. Ίσως κάποτε να είχε χρώμα, ποιος ξέρει, ανάλογα με το πόσον καιρό βρισκόταν εκεί κάτω, μπλεγμένο στο κλαδί. Και τώρα κυμάτιζε στο αέναο ρεύμα, που το ξέπλενε και το χάιδευε όταν η στάθμη του ποταμού ήταν χαμηλή, που το τραβούσε και το μετακινούσε όταν φούσκωνε, κομματιάζοντάς το σιγά σιγά. Υπό αυτή την έννοια, το κουρελιασμένο φόρεμα του έμοιαζε, σκέφτηκε ο γέρος. Κάποτε αυτό το φόρεμα σήμαινε κάτι για κάποιον, για ένα κορίτσι, μια γυναίκα, για την αγκαλιά ενός άνδρα ή το βλέμμα ενός μωρού. Αλλά τώρα, όπως κι αυτός, ήταν χαμένο, ξεχασμένο, δίχως σκοπό, αιχμάλωτο, στα-

ματημένο και μουγγό. Ήταν ζήτημα χρόνου τότε το ρεύμα κι ο καιρός θα έσχιζαν και τα τελευταία απομεινάρια αυτού που ήταν κάποτε.

«Τι κοιτάζετε;» άκουσε να λέει μια φωνή πίσω από την πλάτη του. Αψηφώντας τους πόνους που του έτρωγαν τους μυς, έστρεψε το κεφάλι του και σήκωσε το βλέμμα. Κατάλαβε αμέσως πως επρόκειτο για νέο πελάτη. Ο γέρος ξεχνούσε περισσότερο απ' ό,τι παλιότερα, αλλά ποτέ ένα πρόσωπο που είχε ξαναδιαβεί το κατώφλι του καταστήματος Σίμενσεν: Κυνήγι & Ψάρεμα. Αυτός ο πελάτης δεν ήθελε όπλα και σφαίρες. Λίγη εμπειρία να είχες, θα το έπιανες από το βλέμμα του. Ήταν το βλέμμα του μηρυκαστικού. Ανήκε πια σ' εκείνη την κατηγορία των ανθρώπων που είχαν χάσει εντελώς το ένστικτο του φόβου και δεν γνώριζαν το μυστικό που μοιραζόταν όλη η υπόλοιπη ανθρωπότητα: ότι δεν υπάρχει τίποτα που να σε κάνει να αισθάνεσαι πιο ζωντανός από το να καρφώνεις μια σφαίρα σ' ένα μεγάλο θερμόαιμο θηλαστικό. Ο γέρος έβαζε στοίχημα πως ο πελάτης ήθελε ένα από τα δολώματα ή τα καλάμια ψαρέματος που βρίσκονταν στα ράφια πάνω και κάτω από τη μεγάλη τηλεόραση, η οποία κρεμόταν από τον τοίχο μπροστά τους κι έδειχνε εικόνα από μια από τις υπαίθριες κάμερες.

«Κοιτάζει τον ποταμό Χάγκλεμπι» απάντησε ο Αλφ, ο γαμπρός του γέρου, πλησιάζοντάς τους. Στάθηκε και στριφογύρισε πάνω στις φτέρνες του, με τα χέρια στις μεγάλες τσέπες του δερμάτινου κυνηγετικού μπουφάν του, που φορούσε πάντα στη δουλειά. «Τοποθετήσαμε μια υποβρύχια κάμερα εκεί πέρυσι με την εταιρεία που τις κατασκευάζει. Και τώρα έχουμε είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο ζωντανή μετάδοση από τις σκάλες για τους σολομούς στον καταρράκτη Νουραφόσεν. Μπορούμε να βλέπουμε ακριβώς τότε τα ψάρια ξεκινούν ν' ανεβαίνουν κόντρα στο ρεύμα».

«Που είναι τότε;»

«Κάποια μεμονωμένα τον Απρίλη και τον Μάιο, αλλά τα περισσότερα με το που μπαίνει ο Ιούνιος. Οι πέστροφες αναπαράγονται πριν από τους σολομούς».

Ο πελάτης χαμογέλασε προς τη μεριά του ηλικιωμένου. «Ε, τότε μάλλον είναι λίγο νωρίς. Η μήπως είδατε κάτι;»

Ο γέρος άνοιξε το στόμα του. Ήξερε τις λέξεις, δεν τις είχε ξεχάσει. Αλλά δεν βγήκε τίποτα. Ξανάκλεισε το στόμα του.

«Πάσχει από αφασία» είπε ο Αλφ.

«Πώς;»

«Εγκεφαλικό, δεν μπορεί να μιλήσει. Ψάχνετε αλιευτικό εξοπλισμό;»

«Κάμερα κυνηγιού φάχνω» είπε ο πελάτης.

«Α, ώστε είστε κυνηγός».

«Κυνηγός; Μπα, να μου λείπει! Βρήκα κάτι περιττώματα έξω από το εξοχικό μου στο Σερκεντάλεν που δεν μπορούσα να καταλάβω από ποιο ζώο ήταν, κι έτσι τα φωτογράφισα, τα ανέβασα στο Facebook και ρώτησα τι ήταν. Κάτι ορεσίβιοι μου απάντησαν αμέσως. Αρκούδα. Αρκούδες! Είκοσι λεπτά με το αυτοκίνητο και τριάντα με τα πόδια από εδώ που στεκόμαστε τώρα, στο κέντρο της πρωτεύουσας της Νορβηγίας!»

«Καταπληκτικό, ε;»

«Εξαρτάται από το πώς το βλέπει κανείς. Σας είπα, έχω σπίτι εκεί πάνω. Πηγαίνουμε με την οικογένειά μου. Μακάρι κάποιος να πυροβολούσε αυτή την αρκούδα».

«Εγώ όμως είμαι κυνηγός και καταλαβαίνω τι εννοείτε, αλλά ξέρετε, φαντάζομαι, πολύ καλά ότι ακόμα και στη Νορβηγία, που μέχρι πρόσφατα είχαμε πολλές αρκούδες, υπάρχουν ελάχιστα καταγεγραμμένα περιστατικά θανατηφόρας επίθεσης τα τελευταία εκατό χρόνια».

Έντεκα, σκέφτηκε ο γέρος. Έντεκα νεκροί από το 1800 μέχρι σήμερα. Ο τελευταίος το 1906. Παρόλο που δεν μπορούσε ούτε να μιλήσει ούτε να περπατήσει, θυμόταν μια χαρά. Και τα είχε

τετρακόσια. Σε γενικές γραμμές δηλαδή. Πού και πού μπερδεύονταν, και τότε έβλεπε τον γαμπρό του τον Αλφ ν' ανταλλάσσει ματιές με την κόρη του Μέτε και καταλάβαινε ότι είχε πει βλακεία. Τον πρώτο καιρό, όταν ανέλαβαν εκείνοι το κατάστημα που είχε ανοίξει και δούλευε ο ίδιος για πενήντα ολόκληρα χρόνια, έμενε και τους βοηθούσε. Αλλά τώρα, μετά το πιο πρόσφατο εγκεφαλικό, απλώς καθόταν άπραγος. Όχι ότι ήταν και τόσο άσχημα. Από τότε που πέθανε η Ουλίβια, δεν είχε και πολλές απαιτήσεις απ' ό,τι είχε απομείνει απ' τη ζωή. Του έφτανε να είναι κοντά στην οικογένειά του, να τρώει ζεστό φαγητό κάθε μέρα, να κάθεται σ' αυτή την καρέκλα του μαγαζιού και να χαζεύει την οθόνη μιας τηλεόρασης που έδειχνε συνεχώς ένα άηχο πρόγραμμα όπου τα πράγματα κινούνταν με τους δικούς του ρυθμούς κι όπου το πιο συναρπαστικό που θα μπορούσε να συμβεί θα ήταν ν' αρχίσουν οι σολομοί ν' ανεβαίνουν τις σκάλες, έτοιμοι για αναπαραγωγή.

«Από την άλλη, δεν σημαίνει ότι δεν πρόκειται να ξανασυμβεί» άκουσε ο γέρος τη φωνή του Αλφ να λέει στον πελάτη από τον πάγκο με τις κάμερες κυνηγιού. «Μπορεί να μοιάζει με λούτρινο αρκουδάκι, είναι όμως θανατηφόρο. Οπότε καλά κάνετε κι αγοράζετε κάμερα, να δείτε αν το ζώο έχει στήσει φωλιά κοντά σας ή αν απλώς περνούσε αποκεί. Οι καφέ αρκούδες ξυπνάνε τώρα από τη χειμερία νάρκη τους και πεινάνε, δεν σας λέω τίποτα. Οπότε βάλτε μια κάμερα εκεί που βρήκατε τα περιττώματα ή στο εξοχικό σας».

«Κι η κάμερα είναι μέσα σ' αυτό το κουτί;»

«Το κουτί, όπως το αποκαλείτε, προστατεύει την κάμερα από τις καιρικές συνθήκες, τον αέρα και από τυχόν ζώα που πλησιάζουν. Αυτό εδώ είναι πολύ απλό και προσιτό μοντέλο. Έχει φακό Fresnel για ν' ανιχνεύει την υπέρυθη ακτινοβολία που εκπέμπουν λόγω της θερμότητας ζώα, άνθρωποι κι οτιδήποτε άλλο. Όταν κάτι απ' όλα αυτά κάνει την εμφάνισή του

στον περιβάλλοντα χώρο, η κάμερα αρχίζει αυτομάτως και καταγράφει».

Ο γέρος μισοάκουγε τη συζήτησή τους, γιατί κάτι άλλο τού είχε τραβήξει την προσοχή, κάτι που συνέβαινε στην οθόνη της τηλεόρασης. Δεν μπορούσε να δει τι ήταν, το πρασινωπό σκοτάδι όμως είχε πάρει ξαφνικά μια πιο φωτεινή απόχρωση.

«Το βίντεο σώζεται απευθείας σε κάρτα μνήμης στην κάμερα – μπορείτε να το δείτε κατευθείαν από τον υπολογιστή σας».

«Πολύ καλό αυτό».

«Ναι, μόνο που πρέπει να πάτε μέχρι εκεί ο ίδιος για να διαπιστώσετε αν η κάμερα έχει καταγράψει κάποια εικόνα. Ενώ, αν πάρετε αυτό εδώ το μοντέλο, που είναι λίγο πιο ακριβό, σας στέλνει μήνυμα στο κινητό κάθε φορά που καταγράφει κάτι. Κι ύστερα υπάρχει και το τοπ μοντέλο της αγοράς, αυτό εδώ, που έχει κάρτα μνήμης, αλλά στέλνει κατευθείαν το βίντεο στο κινητό ή στο μείλ σας. Κι έτσι κάθεστε στον καναπέ και πηγαίνετε μέχρι την κάμερα μόνο για ν' αλλάξετε μπαταρίες όταν χρειαστεί».

«Κι αν η αρκούδα εμφανιστεί τη νύχτα;»

«Η κάμερα έχει φωτισμό LED, κανονικό και black light: Είναι αόρατο φως, για να μη φοβίζει τα ζώα».

Φως. Αυτό ήταν που έβλεπε ο ηλικιωμένος. Μια δέσμη φωτός που ερχόταν από τα δεξιά. Χωνόταν μες στο πράσινο νερό και φώτιζε το φόρεμα, και για μια ανατριχιαστική στιγμή τον έκανε να σκεφτεί ότι έβλεπε μπροστά του ένα κορίτσι που είχε ξαναζωντανέψει και χόρευε από τη χαρά του.

«Χα! Σαν επιστημονική φαντασία είναι!»

Ο γέρος άνοιξε διάπλατα το στόμα του όταν είδε ένα διαστημόπλοιο να μπαίνει στην οθόνη. Ήταν φωτισμένο εσωτερικά και πλανιόταν γύρω στο ενάμισι μέτρο από τον πυθμένα του ποταμού. Χτύπησε πάνω σ' έναν μεγάλο βράχο και με αργή κινηματογραφική κίνηση στριφογύρισε μέσα στο νερό, με τα

φώτα των προβολέων του να σαρώνουν τον βυθό. Για μια στιγμή ο ηλικιωμένος άνδρας τυφλώθηκε, καθώς τα φώτα έπεσαν κατευθείαν πάνω στον φακό της κάμερας. Και μετά το αιωρούμενο όχημα πιάστηκε στο πεύκο και σταμάτησε. Ο γέρος ένωθε την καρδιά του να βροντοχτυπάει. Μπροστά του έβλεπε ένα αυτοκίνητο. Είχε ανοιχτό το φωτάκι της καμπίνας και το εσωτερικό του ήταν καλυμμένο μέχρι πάνω με νερό. Και μέσα υπήρχε ένας άνθρωπος στη θέση του οδηγού, μισο-όρθιος, μισοκαθισμένος, με το κεφάλι να πιέζει με μανία την οροφή του αυτοκινήτου, προφανώς στην προσπάθειά του να πάρει ανάσα. Ένα από τα σάπια κλαδιά που συγκρατούσαν το αμάξι έσπασε και απομακρύνθηκε με το ρεύμα.

«Τη νύχτα δεν θα έχετε εξίσου ευκρινείς εικόνες με τη μέρα, και επιπλέον θα είναι ασπρόμαυρες. Ωστόσο, αν δεν μπει υγρασία στον φακό ή κάποιο εμπόδιο μπροστά του, τότε μην ανησυχείτε, θα την καταγράψετε την αρκούδα σας».

Ο ηλικιωμένος άρχισε να χτυπάει τα πόδια του στο πάτωμα, σε μια προσπάθεια να τραβήξει την προσοχή του Αλφ. Ο άνθρωπος στο αμάξι πήρε μια βαθιά ανάσα και βούτηξε μέσα στο νερό. Τα κοντοκουρεμένα σαν βούρτσα μαλλιά του φούσκωσαν, το ίδιο και τα μάγουλά του. Άρχισε να χτυπάει και με τα δυο του χέρια το πλαϊνό παράθυρο, από τη μεριά της κάμερας, αλλά το νερό στο εσωτερικό της καμπίνας εξουδετέρωνε τη δύναμή του. Ο γέρος ακούμπησε τις παλάμες του στα μπράτσα της καρέκλας για να σηκωθεί όρθιος, αλλά οι μύες του δεν τον υπάκουαν. Παρατήρησε ότι το ένα χέρι του άνδρα είχε ένα γκριζο δάχτυλο, τον μέσο. Ο άνδρας σταμάτησε να χτυπάει και κόλλησε το μέτωπό του στο τζάμι. Έμοιαζε να έχει παραιτηθεί. Κι άλλο κλαδί αποκόπηκε και το ρεύμα έσπρωχνε για να απελευθερώσει το αμάξι, αλλά το πεύκο το κρατούσε σφιχτά. Ο γέρος κοιτούσε το ρημαγμένο πρόσωπο που πιεζόταν τώρα στο εσωτερικό του παρμπρίζ: τα διογκωμένα μπλε μάτια· μια το-

ξωτή ουλή στο χρώμα του συκωτιού από την άκρη των χειλιών μέχρι το ένα αυτί. Ο ηλικιωμένος είχε καταφέρει να σηκωθεί όρθιος και προχωρούσε με τρεμάμενα πόδια προς το ράφι με τις κάμερες κυνηγιού.

«Με συγχωρείτε» είπε ο Αλφ στον πελάτη. «Τι συμβαίνει, πατέρα;»

Ο γέρος έκανε διάφορες χειρονομίες προς τη μεριά της οθόνης.

«Σοβαρά τώρα;» είπε ο Αλφ έκπληκτος και πήγε με γρήγορα βήματα προς την τηλεόραση. «Ψάρια;»

Ο ηλικιωμένος άνδρας κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι του και σύρθηκε πάλι προς την οθόνη. Το αυτοκίνητο. Είχε εξαφανιστεί. Και τα πάντα ήταν όπως πριν. Ο βυθός του ποταμού, το νεκρό δέντρο, το φουστάνι, το πράσινο φως μέσα από τον πάγο. Λες και δεν είχε συμβεί απολύτως τίποτα. Ο γέρος ξαναχτύπησε τα πόδια του στο πάτωμα κι έδειξε την οθόνη.

«Ήρεμα, πατέρα» είπε ο Αλφ και τον χτύπησε φιλικά στον ώμο. «Είναι νωρίς ακόμη γι' αναπαραγωγή, το ξέρεις». Επέστρεψε στον πελάτη και τις κάμερες.

Ο ηλικιωμένος κοίταξε τους δύο άνδρες που στέκονταν με τις πλάτες στραμμένες προς το μέρος του. Κι ένιωσε την απελπισία και τον θυμό να τον πλημμυρίζουν. Πώς να τους εξηγήσει τι είχε μόλις δει; Ο γιατρός είχε πει πως, όταν το εγκεφαλικό χτυπήσει και το εμπρόσθιο και το οπίσθιο μέρος του αριστερού ημισφαιρίου του εγκεφάλου, δεν πλήττονται μόνο οι γλωσσικές δεξιότητες αλλά, συχνά, και η ικανότητα επικοινωνίας γενικά, μέσω της γραφής ή των χειρονομιών. Περιπάτησε με ασταθές βήμα μέχρι την καρέκλα του και ξανακάθισε. Κοίταξε το ποτάμι που κυλούσε ασταμάτητα. Ατάραχα. Απτότητα. Αμετάβλητα. Και δύο λεπτά αργότερα ένιωσε πως η καρδιά του ξαναχτυπούσε με ρυθμούς φυσιολογικούς. Ποιος ξέρει. Ίσως και να μην είχε συμβεί τίποτα στην πραγματικότητα. Ίσως να ήταν απλώς ένα προαίσθημα για το επόμενο βήμα στο σκοτάδι της τρίτης

ηλικίας. Ή, σ' αυτή την περίπτωση, στον πολύχρωμο κόσμο της ψευδαίσθησης. Κοίταξε το φόρεμα. Για μια στιγμή, έτσι όπως το φώτιζαν οι προβολείς του αυτοκινήτου, φαντάστηκε την Ουλίβια να χορεύει φορώντας το. Και πίσω από το παρμπρίζ, στη φωτισμένη καμπίνα του αυτοκινήτου, είχε αναγνωρίσει ένα πρόσωπο που είχε ξαναδεί. Που το θυμόταν. Και τα μόνα πρόσωπα που θυμόταν ακόμη ήταν όσα έμπαιναν στο κατάστημα. Ο άνδρας από το αυτοκίνητο είχε έρθει στο κατάστημα δύο φορές. Αυτά τα γαλανά μάτια, αυτή η ουλή. Και τις δυο φορές είχε αγοράσει κάμερα κυνηγιού. Επιπλέον, είχε έρθει κι η αστυνομία πρόσφατα και ρωτούσε γι' αυτόν. Ο γέρος ήθελε να τους πει ότι ήταν ψηλός. Ότι είχε το βλέμμα εκείνο. Το βλέμμα που μαρτυρούσε ότι ήξερε το μυστικό. Που μαρτυρούσε ότι δεν ήταν άνθρωπος-μηρουκαστικό.

Ο Σβάν Φίνε έσκυψε πάνω από τη γυναίκα κι ακούμπησε την παλάμη του στο μέτωπό της. Η γυναίκα ήταν υγρή απ' τον ιδρώτα. Τα μάτια που τον κοιτούσαν ήταν ορθάνοιχτα απ' τον πόνο. Ή τον τρόμο. Μάλλον τον τρόμο, σκέφτηκε ο Φίνε.

«Με φοβάσαι;» ψιθύρισε.

Εκείνη κούνησε καταφατικά το κεφάλι και ξεροκατάπιε. Ο Φίνε πάντα την έβρισκε όμορφη: όταν την έβλεπε να μπαينوβγαίνει στο σπίτι της, στο γυμναστήριο, όταν κάθονταν στο μετρό, λίγες θέσεις μακριά ο ένας από τον άλλο, και την άφηνε να τον κοιτάζει. Μόνο και μόνο για να ξέρει. Αλλά ποτέ του δεν την είχε δει τόσο όμορφη όσο τώρα, τώρα που ήταν ξαπλωμένη έτσι, ανήμπορη, τελείως εκτεθειμένη στη βία του.

«Σ' το υπόσχομαι ότι θα τελειώσει πολύ γρήγορα, αγάπη» της ψιθύρισε.

Εκείνη στραβοκατάπιε. Πόσο φοβισμένη ήταν. Αναρωτήθηκε αν έπρεπε να τη φιλήσει.

«Ένα μαχαίρι στην κοιλιά» της ψιθύρισε «κι αυτό ήταν».

Η γυναίκα σφάλισε με δύναμη τα μάτια της και δυο δάκρυα πετάχτηκαν με πίεση κάτω απ' τα τσίνορά της.

Ο Σβάν Φίνε γέλασε απαλά. «Το ήξερες πως θα 'ρχόμουν. Το ήξερες ότι δεν μπορούσα να σε αφήσω να φύγεις. Σου το 'χα υποσχεθεί».

Με το ένα δάχτυλο χάιδεψε τον ιδρώτα που ήταν ανακατε-

μένος με δάκρυα πάνω στο μάγουλό της. Είδε το ένα της μάτι μέσα από τη μεγάλη τρύπα που έχασκε στη ράχη της παλάμης του, στο φτερό του αετού. Μια τρύπα που του είχε αφήσει η σφαίρα ενός νεαρού τότε αστυνομικού. Ο Σβάιν Φίνε είχε καταδικαστεί σε είκοσι χρόνια φυλάκιση για δεκαοκτώ σεξουαλικές επιθέσεις. Δεν τις είχε αρνηθεί αυτές καθαυτές, αρνούνταν όμως να τις χαρακτηρίσει επιθέσεις και δεν θεωρούσε ότι ένας άνδρας σαν κι αυτόν έπρεπε να καταδικαστεί γι' αυτές τις ενέργειες. Αλλά ο δικαστής και οι ένορκοι πίστευαν ότι οι νόμοι της Νορβηγίας πρέπει να υπερισχύουν των νόμων της φύσης. Ό,τι να 'ναι.

Το μάτι της τον κοίταζε μέσα από τον κρατήρα.

«Είσαι έτοιμη, αγάπη;»

«Μη με λες έτσι» κλαψούρισε εκείνη. Με φωνή τρομοκρατημένη, όχι επιτακτική. «Και μη λες μαχαίρι...»

Ο Σβάιν Φίνε αναστέναξε. Γιατί τα φοβούνται τόσο πολύ τα μαχαίρια οι άνθρωποι; Ήταν ο πρώτος φόβος τους, είχαν όμως δυόμισι εκατομμύρια χρόνια για να τα συνηθίσουν, και παρ' όλα αυτά υπήρχαν ακόμη ορισμένοι που δεν μπορούσαν να δουν την ομορφιά στο εργαλείο που συντέλεσε στο να κατέβουν οι άνθρωποι απ' τα δέντρα. Κυνήγι, καταφύγιο, γεωργία, τροφή, άμυνα. Το μαχαίρι έπαιρνε ζωές, ήταν όμως και αυτό που έδινε ζωή. Δεν γινόταν το ένα δίχως τ' άλλο. Μόνο όσοι το κατανοούσαν αυτό, όσοι αποδέχονταν τι συνεπάγεται η ανθρώπινη φύση τους, η καταγωγή τους, αγαπούσαν το μαχαίρι. Φόβος κι αγάπη: οι δύο πλευρές του ίδιου νομίσματος.

Ο Σβάιν Φίνε σήκωσε το βλέμμα. Προς τα μαχαίρια πάνω στον πάγκο δίπλα τους, έτοιμα για χρήση. Για επιλογή. Η επιλογή του κατάλληλου μαχαιριού για την κάθε δουλειά είναι σπουδαίο πράγμα. Αυτά τα μαχαίρια ήταν καλά, αποτελεσματικά, άριστης ποιότητας. Ήταν εμφανές όμως ότι τους έλειπε αυτό που ο Σβάιν Φίνε έψαχνε σ' ένα μαχαίρι: προσωπικότητα· ψυχή· μαγεία. Πριν ο ψηλός νεαρός αστυνομικός με τα κοντο-

κουρεμένα σαν βούρτσα μαλλιά καταστρέφει τα πάντα, ο Σβάν Φίνε είχε μια υπέροχη συλλογή είκοσι έξι μαχαιριών.

Το ωραιότερο απ' όλα ήταν ένα μαχαίρι από την Ιάβα. Μακρύ, λεπτό κι ασύμμετρο, σαν φίδι που ελίσσόταν μπροστά από τη λαβή. Κούκλα, σαν γυναίκα. Μπορεί να μην ήταν το πιο αποτελεσματικό στη χρήση, αλλά σε υπνωτίζε όπως το βλέμμα ενός φιδιού ή μιας όμορφης γυναίκας κι έκανε τους ανθρώπους να υπακούουν σε ό,τι κι αν τους έλεγες. Αντιθέτως, το πιο αποτελεσματικό, δολοφονικό όπλο της συλλογής του ήταν ένα rampuri, το αγαπημένο στιλέτο της ινδικής μαφίας. Απαύγαζε μια παγωνιά λες κι ήταν φτιαγμένο από πάγο· ήταν τόσο άσχημο, που αυτό το έκανε συναρπαστικό. Είχε κι ένα μαχαίρι karambit, με λαβή σαν νύχια τίγρη, όπου η αποτελεσματικότητα κι η ομορφιά γίνονταν ένα. Μα ήταν μια ομορφιά όλο φτιασίδι, σαν πουτάνα με λίγο παραπάνω μακιγιάζ απ' ό,τι χρειαζόταν και λίγο πιο στενό φόρεμα απ' ό,τι έπρεπε και υπερβολικά βαθύ ντεκολτέ. Ο Σβάν Φίνε ποτέ του δεν το είχε αγαπήσει. Του άρεσε τα πράγματα να είναι αθώα. Παρθένα. Και, ει δυνατόν, απλά. Σαν το αγαπημένο του μαχαίρι απ' ολόκληρη τη συλλογή. Ένα φινλανδικό ruukko. Η λαβή του ήταν από καφετί ξύλο, με λεπίδα κοντή, αυλακωτή, που δεν έκλεινε μες στη λαβή, και στην άκρη γύριζε προς τα επάνω, ώστε να σχηματίζει οξεία γωνία. Το είχε αγοράσει στο Τουρκού και δυο μέρες αργότερα το είχε χρησιμοποιήσει για να εξηγήσει σε μια ανόητη δεκαοκτάχρονη που εργαζόταν μόνη της σ' ένα βελζιανάδικο έξω απ' το Ελσίνκι πώς είχαν τα πράγματα. Είχε ήδη αρχίσει να τραυλίζει τότε, όπως κάθε φορά που άναβε σεξουαλικά. Αυτό δεν ήταν ένδειξη ότι δεν είχε τον απόλυτο έλεγχο· αντιθέτως, ήταν ένδειξη υψηλών επιπέδων ντοπαμίνης. Και απόδειξη ότι ακόμα και στα εβδομήντα του η ενέργειά του παρέμενε αμείωτη. Του είχε πάρει περίπου δυόμισι λεπτά να μπει και να βγει απ' το κατάστημα· στο μεταξύ την άρπαξε, την κράτησε με δύναμη πάνω στον πάγκο, της έσχισε το

παντελόνι, τη γονιμοποίησε, πήρε την ταυτότητά της, σημείωσε το όνομα –Μααλίνς– και τη διεύθυνσή της. Δυόμισι λεπτά. Πόσα δευτερόλεπτα να κράτησε άραγε η γονιμοποίηση; Η συνεύρεση δύο χιμπατζήδων διαρκεί περίπου οκτώ δευτερόλεπτα. Για οκτώ δευτερόλεπτα και οι δύο πίθηκοι είναι εντελώς ανυπεράσπιστοι σ' έναν κόσμο αρπακτικών, που απειλούν τα πάντα. Ένας γορίλλας –που έχει λιγότερους φυσικούς εχθρούς– μπορεί να παρατείνει αυτή την ευχαρίστηση για ένα ολόκληρο λεπτό. Αλλά ένας πειθαρχημένος άνδρας στη χώρα των ανταγωνιστών πρέπει να θυσιάσει την ευχαρίστηση για έναν υψηλότερο σκοπό: την αναπαραγωγή. Ακριβώς όπως μια ληστεία τράπεζας δεν πρέπει ποτέ να ξεπεράσει τα τέσσερα λεπτά, η γονιμοποίηση σε δημόσιους χώρους δεν παίρνει παραπάνω από δυόμισι. Η εξελικτική θεωρία θα τον δικαιώσει, είναι απλώς ζήτημα χρόνου.

Αλλά εδώ, τώρα, βρισκόταν σε ασφαλές περιβάλλον. Επιπλέον, δεν επρόκειτο για πράξη γονιμοποίησης. Όχι ότι δεν το έκανε κέφι, μια χαρά το έκανε. Τώρα όμως η διείσδυση θα γινόταν με μαχαίρι. Δεν υπάρχει λόγος να διεισδύσει κανείς σε μια γυναίκα αν όλο αυτό δεν οδηγήσει σε απογόνους. Ο πειθαρχημένος άνδρας ξέρει να σώζει το πολύτιμο σπέρμα του.

«Πρέπει να σε αποκαλώ αγάπη όταν αρραβωνιαστούμε» ψιθύρισε ο Σβάιν Φίνε.

Εκείνη τον κοίταξε με μάτια κατάμαυρα από το σοκ. Μαύρα, σαν να είχαν ήδη δύσει. Λες και δεν υπήρχε καθόλου φως μέσα τους να λάμψει.

«Μα τι λέω, είμαστε αρραβωνιασμένοι» είπε γελώντας χαμηλόφωνα και πιέζοντας τα παχιά του χείλη στα δικά της. Σκούπισε αυτόματα τα χείλη της με τα μανίκια του φανελένιου πουκαμίσου του για να μη μείνουν ίχνη από σάλιο.

«Κι αυτό είναι που σου έχω υποσχεθεί...» είπε και χάιδεψε με το χέρι του το δέρμα ανάμεσα στα στήθη της κι άρχισε να κατεβαίνει στην κοιλιά της.

Ο βασιλιάς των συγγραφέων αστυνομικής
λογοτεχνίας.

Sunday Express

Μια ασταμάτητη συγγραφική δύναμη.

The Times

Η ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙ ΧΟΛΕ

Η ΣΚΟΤΕΙΝΟΤΕΡΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ.

Ο Χάρι Χόλε βρίσκεται στο σημείο μηδέν: Η Ράκελ τον έχει διώξει από το σπίτι, έχει ξανακυλήσει στο ποτό, ενώ δουλεύει με τον βαθμό αστυφύλακα κάτι ασήμαντες υποθέσεις.

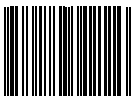
Ο ΠΡΩΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΠΟΥ ΣΥΝΕΛΑΒΕ ΣΤΗΝ ΚΑΡΙΕΡΑ ΤΟΥ ΤΟΝ ΚΑΤΑΔΙΩΚΕΙ.

Ο διαβόητος βιαστής και δολοφόνος Σβάιν Φίνε κυκλοφορεί πλέον ελεύθερος, αφού έχει εκτίσει την ποινή του, και είναι αποφασισμένος να συνεχίσει το εγκληματικό του έργο και να πάρει εκδίκηση από τον αστυνομικό που τον έκλεισε για τόσα χρόνια στη φυλακή.

ΕΝΑΣ ΤΥΠΟΣ ΣΑΝ ΤΟΝ ΧΟΛΕ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΠΙΣΩ ΤΟΥ.

Όταν ο Χάρι ξηπνά με τα χέρια του βουτηγμένα στο αίμα και χωρίς καμιά ανάμνηση της προηγούμενης νύχτας, ξέρει πως τα πράγματα μόνο προς το χειρότερο μπορούν να εξελιχθούν...

ISBN: 978-618-03-4211-6

9 786180 342116

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84211

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book